

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSA Roman Dziczek

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydium Miejskiej Rady Narodowej -

- Wydział Finansowy w C.

przy uczestnictwie A. R.

o wpis do księgi wieczystej Kw nr [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 listopada 2011 r.,

zażalenia uczestniczki postępowania A. R.

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 21 kwietnia 2011 r.,

- 1.) odrzuca zażalenie;
- 2.) zasądza od uczestniczki postępowania A. R. na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

A. R. złożyła rewizję od wpisu w księdze wieczystej nr [...] Państwowego Biura Notarialnego w C. z dnia 9 marca 1965 r., na podstawie którego w dziale II został wpisany Skarb Państwa – w miejsce T. M. – jako właściciel w 2/4 niepodzielnych częściach wskazanej nieruchomości.

Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2011 r. Sąd Okręgowy odrzucił rewizję jako niedopuszczalną (art. 375 w związku z art. 372 k.p.c. w brzmieniu sprzed 1 lipca 1996 r.).

Sąd ustalił, że A. R. jest właścicielką w 1/2 części nieruchomości wpisanej do księgi wieczystej nr [...], położonej w C., a właścicielem pozostałego udziału w 1/2 części jest Skarb Państwa, wpisany w następstwie orzeczenia kary majątkowej przypadku mienia wobec poprzedniego właściciela T. M.

Sąd Okręgowy stwierdził, że wpis prawa własności Skarbu Państwa był prawidłowy i nie naruszył praw A. R. ani jej poprzedników prawnych. Nie istniał przy tym obowiązek powiadomienia współwłaścicieli o wpisie, gdyż wpis o przypadku mienia dotyczył wyłącznie praw osoby skazanej. Stanowił o tym jednoznacznie przepis art. 53 ust. 1 obowiązującego wówczas dekretu z dnia 11 października 1946 r. – Prawo o księgach wieczystych (Dz.U. Nr 57, poz. 320 ze zm.). Tym samym A. R. nie była również uprawniona do złożenia rewizji od wpisu.

Rozpoznając zażalenie A. R., Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stanowisko Sądu Okręgowego jest trafne. Dodać przy tym należy, że prawidłowość wpisu została instancyjnie potwierdzona przez Sąd Wojewódzki, który wyrokiem z dnia 21 maja 1968 r. (sygn. akt VII Cr 433/68) oddalił rewizję T. M.(k. 105-106).

Przed wszystkim jednak istnieją przeszkody procesowe do merytorycznego rozpoznania zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego jako sądu rewizyjnego. Ówczesne przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidywały mianowicie możliwości złożenia zażalenia do Sądu Najwyższego na

orzeczenie sądu drugiej instancji. Z tej przyczyny należało odrzucić zażalenie (art. 372 w związku z art. 375 i 397 § 2 k.p.c. w brzmieniu sprzed 1 lipca 1996 r.) oraz orzec o kosztach postępowania zażaleniowego (art. 98 i 108 § 1 k.p.c.).